

Hồi thứ chín mươi

Tiểu Bạch Long lên làm Bạch Long Sứ

Hồng phu nhân giật mình kinh hãi, đang ngồi nhảy vọt lên, hai tay vỗ vào nhau đánh "chát" một tiếng.

Hơn hai chục thanh niên áo xanh chống kiếm đứng cản trở trước mặt Thanh Long sứ. Tiếp theo thêm mấy chục người tiến lại bao vây lão.

Thanh Long sứ cười ha hả, đồng dặc lên tiếng :

- Phu nhân ! phu nhân giáo huấn bọn con nít này toàn là bị thịt, Giáo chủ tưởng trông vào lũ nhỏ đó để lập công phá dịch mà thành tựu được ư ?

Công phu trấn tĩnh của Hồng giáo chủ thật đã đến trình độ siêu quần xuất chúng. Lúc này bảy thiếu niên đâm chết trương Chí Linh, Lão đã lơ đi như không thấy. Bây giờ Thanh Long sứ đâm chết tám thiếu niên áo xanh, lão cũng không thay đổi sắc mặt, cứ ngồi yên trên ghế thủy chung chẳng nói câu gì.

Hồng phu nhân đưa mắt nhì trượng phu, dường như có ý bẽn lễn. Mụ lại ngồi xuống mỉm cười nói :

- Thanh Long sứ ! Kiếm pháp của người thật là cao minh. Bữa nay...

Mụ chưa dứt lời bỗng nghe những tiếng choang choảng nổi lên âm âm. Trong nhà đại sảnh mấy trăm nam tử thiếu niên tay cầm trường kiếm đều lả tả rút xuống đất.

Quần hào rất lấy làm kỳ, đảo mắt nhìn thấy bao thiếu niên mình co rúm lại, số đông đã té nhào.

Mọi người đều như đầu hoa măt chân không đứng vững. Người nào công lực kém một chút ngã lăn ra trước. Còn ai chưa ngã thân hình cũng lảo đảo rồi té xuống sau.

Chỉ trong khoảnh khắc, trong nhà đại sảnh, người nằm ngổn ngang. Hồng phu nhân la hoảng, ấp úng hỏi :

- Tại ...tại sao vậy ?

Người mụ cũng nhũn ra từ trên ghế trúc tụt xuống.

Thanh Long sứ vẫn đứng nghiêm nhiên, tay cầm hai thanh đoản kiếm, bật lên những tiếng cười hung dữ hỏi :

- Giáo chủ ! Lão gia tàn sát anh em, ngờ đâu cũng có ngày nay. Bây giờ lão tính sao đây ?

Hai thanh đoản kiếm đập vào nhau đánh "chát" một tiếng. Hấn dẫm lên những người dưới đất xông tới trước mặt giáo chủ.

Hồng giáo chủ háng dặng một tiếng đáp :

- Chưa chắc người đã làm gì được ta.

Lão xoay tay nắm lấy tay ghế bẻ mạnh một cái.

Một tiếng "rắc" vang lên ! Tay ghế gãy rời, lão cầm trong tay.

Thanh Long sứ không ngờ Hồng giáo chủ còn động thủ được, hấn không khỏi giật mình kinh hãi, lùi lại một bước. Nhưng lão tự nhủ :

- Công lực lão này ghê thật ! Lão chống được được lực, nhưng chỉ trong khoảnh khắc rồi cũng té nhào. Vậy ta hãy cầm cự một lúc rồi sẽ tính.

Hấn nghĩ vậy liền hỏi :

- Giáo chủ ! Thân long giáo ta lớn mạnh là thế mà bị đổ vỡ tan tành vì ai gây nên tai hoạ ? Bây giờ lao nhân gia đã biết chưa ?

Hồng giáo chủ "hừ" một tiếng rồi đột nhiên từ trên ghế tuột xuống ngồi phệt dưới đất. Chiếc ghế trúc bị lão đè xập một nửa.

Thanh Long sứ cả mừng sấn sổ tiến lại.

Bất thành linh nghe đánh véo một tiếng. Một vật đem theo kinh phong mãnh liệt bay tới trước ngực.

Thanh Long sứ cực kỳ kinh hãi vùng song kiếm lên chém "soạt" một nhát. Lập tức vật đó bị chém làm hai đoạn.

Nguyên Hồng giáo chủ đã bẻ gãy được tay ghế trúc, vận hết sức bình sinh liệng tới, uy thế không phải tầm thường. Nửa khúc trên đứt rồi mà luồng cường lực hầy còn ghê gớm.

Sột một tiếng vang lên! Khúc tre cắm vào trước ngực Thanh Long sứ, dụng gãy năm sáu rễ xương sườn đâm vào tới tim phổi.

Thanh Long sứ lên một tiếng rồi im bật. Luồng hơi trong phổi bị nghẹt không đưa lên được nữa thành ra tắc họng.

Người Lão lão đảo mấy cái. Hai thanh đoản kiếm trong tay gã rút xuống, cắm vào mình hai gã thiếu niên.

Hai gã này tứ chi mềm nhũn, không cử động được, nhưng miệng rú lên vì đau đớn.

Mấy trăm nam nữ thiếu niên thấy giáo chủ thi triển thần oai đánh ngã được Thanh Long sứ liền lớn tiếng hoan hô.

Lại thấy Hồng giáo chủ tay mặt chống xuống đất gắng gượng đứng lên. Nhưng chân phải chưa đứng lên thì cả hai gối đã nhũn ra lại té nhào lăn đi mấy cái, trông rất thảm hại.

Diễn biến này khiến cho mọi người hiểu rằng giáo chủ tình trạng cũng như họ vậy. Vì trong người trúng phải chất kịch độc nên gân cốt mềm xèo, da thịt tê bại chẳng khác gì phế nhân.

Nên biết trước nay giáo chủ vẫn giữ thái độ cực kỳ trang nghiêm. Trước mặt giáo chúng ít khi lão nói một câu. Tiếng cười thì lại càng hiếm lắm. Hiên giờ tình trạng lão khó coi thế này, dĩ nhiên luồng lực đạo trong mình mất hết.

Mấy trăm giáo chúng trong nhà đại sảnh đều ngã lăn ra hết. Chỉ còn một người đứng ngay ngắn.

Người này thấp lùn thùn, nhưng đứng giữa mấy trăm tên nằm lăn dưới đất cung chẳng khác gì con hạc cao nhất giữa đàn gà.

Gã chính là Vi Tiểu Bảo .

Vi Tiểu Bảo ngửi thấy mùi u hương xông vào mũi từng hồi khiến cho tâm thần khoan khoái, toàn thân ám áp dễ chịu không bút nào tả xiết !

Gã đưa mắt nhìn quanh thấy hết thảy mọi người đều nằm lăn dưới đất, gã tuyệt nhiên không hiểu tại sao lại xảy ra diễn biến này.

Vi Tiểu Bảo đứng ngẩn người ra một lúc, bỗng gã thò tay kéo Lục Tiên Sinh hỏi:

- Lục Tiên Sinh ! người ta làm gì thế này ?

Lục Tiên Sinh càng thấy làm kỳ, ngập ngừng hỏi lại :

- Công tử ! Công tử không trúng phải chất kịch độc ư ?

Vi Tiểu Bảo cũng thấy thật kỳ quái bèn hỏi lại :

- Trúng độc ư ? Tại hạ...không biết.

Gã định đỡ Lục Tiên Sinh dậy, nhưng chân gã chẳng còn chút sức lực nào, đành ngồi phệt xuống.

Lại thấy Thanh Long sứ một tay vịn cột mình lão đảo như người say rượu. Lão ho không ngớt.

Lục Tiên Sinh hỏi :

- Hứa đại ca ! Đại ca sử chất độc gì vậy ?

Thanh Long sử không trả lời, miệng lảm nhảm :

- Đáng tiếc !...Đáng tiếc ... sắp thành công rồi lại hỏng...Ta không làm gì được nữa rồi.

Lục Tiên Sinh hỏi tiếp :

- Hứa đại ca sử dụng "Thập hương nhuyễn cân tán" ? hay là " Thiên lý tiêu hồn hương" ? Hay là " Hoá huyết hủ ...cốt phẩn " ?

Y hỏi liên ba thứ độc được. Khi nói tới "Hoá huyết hủ cốt phẩn" thanh âm y run lên, tỏ ra cực kỳ sợ hãi.

Thanh Long sử bị thương ở lá phổi mé hữu nổi những cơn ho kịch liệt.

Lục Tiên Sinh lại hỏi :

- Tại sao Vi công tử lại không trúng độc ? à phải rồi !

Y đột nhiên tỉnh ngộ. Hai tiếng "phải rồi" y nói rất lớn.

Lục Tiên Sinh lại nói tiếp :

- Hai thanh kiếm ủa đại ca đã bôi chất " Bách hoa phúc xà cao". Diệu kế ! Thật là diệu kế ! Vi công tử ! công tử thử ngửi thanh kiếm xem có mùi thơm không ?

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng :

- Trên thanh kiếm có chất độc, ta đừng ngửi là hơn.

Gã liền đáp :

- ở đây có mùi hoa thơm sực nức.

Lục Tiên Sinh lộ vẻ vui mừng nói :

- Phải rồi ! Tứ bách hoa phúc xà cao này hoà với máu tươi bốc lên mùi thơm ngào ngạt. Nó là bí pháp để luyện chế hương liệu. người thường ngửi vào chỉ thấy tinh thần khoan khoái, nhưng bọn tại hạ ở trên đảo Linh Xà ai cũng quyen uống rượu hùng hoàng để tránh rắn độc. Mùi hương này đựng vào rượu hùng hoàng làm cho gân cốt người ta mềm xèo, lâu đến mười hai giờ cũng chưa tiêu tan. Hứa đại ca ! Đại ca làm như vậy thật là diệu kế. Trên đảo này cấm ngặt không ai được đem Bách hoa phúc xà cao đến. Té ra đại ca đã chuẩn bị từ trước. Chắc là đại ca đã ba bốn tháng nay không uống rượu hùng hoàng.

Thanh Long sử ngồi phệt trên mình hai gã thiếu niên lắc đầu nói :

- Người tính không bằng trời định. Cuối cùng mình lại trúng phải độc thủ của Hồng An Thông.

Hai gã thiếu niên thét lên :

- Tên cuồng đồ này ! người thật to gan lớn mật, dám đem cả thanh danh giáo chủ ra mà hô hoán.

Thanh Long sứ cười khanh khách, gắng gượng đứng lên. Hắn lượm một thanh trường kiếm chậm chạp bước đi từng bước tiến về phía Hồng giáo chủ rồi lớn tiếng hỏi :

- Danh tự Hồng An Thông không nói được ư ? Vậy bây giờ ta giết tên ác tặc này có được hay không ?

Mấy trăm nam nữ thiếu niên đều bật tiếng la hoảng.

Sau một lúc Hoàng Long sứ cất giọng khàn khàn đáp :

- Đại ca ! Nếu mà đại ca giết được Hồng An Thông thì toàn thể anh em tôn đại ca lên làm giá chủ Thần Long giáo , toàn thể anh em hãy hô lớn : "Chúng ta vâng lệnh của Hứa giáo chủ, một dạ trung thành"

Trong nhà đại sảnh yên lặng một lúc rồi có mấy chục người hô :

- Chúng ta vâng lệnh của Hứa giáo chủ, một dạ trung thành.

Nhưng tiếng hô có người tỏ vẻ kiên quyết, có tiếng ra chiều miễn cưỡng, thành ra so le không đều nhau.

Thanh Long sứ chậm chạp bước đi được hai bước lại ho một tiếng. Người lão lão đảo mấy cái cơ hồ muốn té.

Thanh Long sứ bị thương rất nặng mà miễn cưỡng nói ra miệng muốn hạ sát giáo chủ.

Hồng phu nhân bỗng nổi chàng cười khanh khách nói :

- Thanh Long sứ! Khí lực đại ca đã kiệt rồi, cặp giò cũng không còn một chút hơi sức. Máu tươi trước ngực không ngớt chảy ra, chẳng còn bao nhiêu nữa là hết sạch, Hứa đại ca không làm gì được đâu. hãy ngồi xuống mà nghỉ kéo mệt quá. Phải rồi ! Đại ca ngồi nghỉ một lúc chờ miệng vết thương chảy hết máu rồi đại ca chết đi cho được khoan khoái. Chết mà khoan khoái cũng là phước lắm !

Mụ càng nói âm thanh càng ngọt ngào, dễ nghe.

Thanh Long sứ đi được mấy bước đột nhiên ngã người ra té xuống.

Hoàng Long sứ lại lên tiếng :

- Mê hồn đại pháp của phu nhân thật là uy lực vô biên !

Lão hỏi moc Thanh Long sứ :

- Hứa tuyết đình ! Người là một tên gian tặc trong long u mê, mơ tưởng càn rỡ ! Con mẹ nó ! Người muốn làm giáo chủ ư ? người hãy thử nhìn vào chậu nước tiểu xem có đáng làm giáo chủ không ?

Xích Long sứ là Vô căn đạo trưởng mắng:

- Hoàng Long sứ ! Mi thật là quân tiểu nhân, đê hèn hết chỗ nói, chỉ tìm đường thuận gió giương buồm, hết nịnh hót bên này lại bội đờ bên kia. Chân tay lão đạo nào mà cử động được thì việc đầu tiên là phanh thây mi đó.

Hoàng Long sứ hỏi :

- Người làm gì mà hung hăng thế ? Ta ...ta ...

Lão toan nói nữa thì thấy Thanh Long sứ Hứa tuyết đình lại lão đảo đứng lên, xem chừng cuộc tranh chấp này chưa biết ai chết về tay ai, nên lão dừng lại không dám nói nữa.

Lúc này mấy trăm người trong sảnh đường đều giương mắt lên nhìn chăm chăm vào người Hứa Tuyết Đình.

Hồng phu nhân lại cất giọng ôn nhu :

- Hứa đại ca ! Đại ca mệt lắm rồi ! Ngồi xuống thôi ! Đại ca không sống được thì chết đi cho khoan khoái.

Hứa Tuyết Đình khụt khịt luôn mấy tiếng rồi há miệng ngáp dài.

Lần này Hứa Tuyết Đình không đứng dậy nữa nhưng trong lòng vẫn sáng suốt. Lão biết mình không đứng dậy để hạ sát giáo chủ thì trong mấy trăm người, giáo chủ công lực thâm hậu hơn cả, nhất định chất độc trong mình sẽ được hoá giải trước tiên. Thế là tất cả đều mắc vào độc thủ của hắn.

Lão nghĩ vậy liền nói :

- Lục Tiên Sinh ! Tiểu đệ không cử động được nữa rồi. Tiên sinh...nghĩ giúp cách nào để giải quyết vụ này.

Lục Tiên Sinh lên tiếng :

- Vi công tử ! Lão giáo chủ này cực kỳ tàn ác. Chất độc trong người hắn mà hoá giải thì hắn giết chết hết. Cả công tử cũng đừng hòng sống sót. Vậy công tử mau đến hạ sát giáo chủ cùng phu nhân đi !

Câu này Lục Tiên Sinh khỏi nói. Vi Tiểu Bảo cũng đã biết rồi. Gã liền lượm một thanh kiếm từ từ đi về phía giáo chủ.

Lục Tiên Sinh lại nói :

- Hồng phu nhân biết cách xử dụng Mê hồn đại pháp. Công tử chớ ngó vào mặt mù, nhất là đừng nhìn vào mắt mù. Bất luận mù nói gì cũng là có hại cho công tử. Công tử hãy cầm kiếm chém mù trước đi.

Vì Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi chống kiếm đi về phía Hồng phu nhân .

Hồng phu nhân cất giọng ôn nhu hỏi :

- Tiểu huynh đệ ! Tiểu huynh đệ bảo ta có đẹp không ?

Thanh âm mù cực kỳ quyến rũ tưởng chừng làm cho người ta phải điên đảo thần hồn, gân cốt cũng nhũn oải ra.

Vì Tiểu Bảo chấn động tâm thần, quay đầu toan nhìn mù.

Uỷ Tôn giả vội quát lên :

- Đó là "hại nhân tinh", ngó vào không được đâu.

Vì Tiểu Bảo run lên, gã nhắm chặt hai mắt lại.

Hồng phu nhân cười mát nói :

- Tiểu huynh đệ ! người cứ quay lại mở mắt nhìn ta. Trong mắt ta có hình bóng của người mà !

Vì Tiểu Bảo muốn mở mắt ra ngó, nhưng cố nhẫn nại giờ thanh kiếm lên trước ngực, tiếp tục đi về phía Hồng phu nhân.

Đột nhiên bên trái gã có thanh âm trong trẻo cất lên :

- Hảo ca ca ! Không giết được đâu.

Am thanh rất quyến thuộc khiến Vì Tiểu Bảo chấn động tâm thần, gã liền mở mắt ngó về phía pháy ra tiếng nói thì thấy một thiếu nữ mặc áo hồng nằm thẳng cẳng dưới đất. Cặp mắt cô xinh đẹp, cô chính là tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình.

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi. Không bao giờ gã ngờ tới gặp cô ở đây. Còn cô mặc áo hồng như thiếu nữ ở Xích long Môn thì không có chi là lạ.

Gã vội cúi xuống đỡ cô dậy hỏi :

- Tại sao muội muội lại ở đây ?

Mộc Kiếm Bình không trả lời vào câu hỏi. Cô nhắc lại :

- Ca ca nhất định đừng giết phu nhân, mà cung không hạ sát giáo chủ...

Vì Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi :

- Muội muội quy thuận Thần Long giáo rồi ư ? Vụ này là thế nào ?

Mộc Kiếm Bình toàn thân nhũn ra như người không xương. Cô tựa vào vai Vì Tiểu Bảo . Cái miệng nhỏ bé kề vào tai gã khẽ nói :

- Tiểu muội xin ca ca đừng giết phu nhân, cũng đừng hạ sát giáo chủ. Hảo ca ca! cCa ca có chịu không ? Sư thư hiện nay ở đây. Y cũng cầu khẩn ca ca như vậy.

Vì Tiểu Bảo chia tay cùng Mộc Kiếm Bình lâu ngày, nay được tái ngộ, lòng gã hoan hỷ vô cùng ! Huống hồ chỉ mình cô nằm gọn trong lòng tấm thân mềm mại ! Tai gã nghe những lời thánh thót thì còn cự tuyệt làm sao được ? Gã khẽ hỏi :

- Tiểu huynh mà không giết bọn họ đi, khi giáo chủ giải độc rồi lại giết ta thì sao?

Gã ôm chặt cô vào lòng. Câu này gã nói rất khẽ vào bên tai cô.

Mộc Kiếm Bình đáp :

- Ca ca đã cứu mạng giáo chủ cùng phu nhân thì khi nào hai vị lại giết ca ca ?

Vì Tiểu Bảo nghe cô nói có lý, gã liền cho đây là cơ hội để lập công lớn, nhưng cũng nghĩ tới bọn Uyển Tôn giả , Lục Tiên Sinh , Vô Căn đạo nhân tất bị giáo chủ hạ sát.

Uyển Tôn giả và Lục Tiên Sinh đã có chút tình hội diện với gã khiến lòng gã cũng hơi áy náy. Còn Vô Căn đạo nhân là con người hào kiệt mà bị uống mạng thì thật đáng tiếc.

Gã nghĩ cách tốt hơn hết là không giết giáo chủ cùng phu nhân, đồng thời cứu mạng Uyển Tôn giả mấy người.

Lại nghe Mộc Kiếm Bình khẽ nói :

Chúng ta đều là thủ hạ của phu nhân. Nếu thanh Long sứ đắc thế lên làm giáo chủ thì tất phải chết hết.

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Phải lắm ! Hảo hiền thê ! Ta nhất định cứu hiền thê.

Gã nói rồi hôn vào má cô.

Mộc Kiếm Bình thẹn mặt đỏ bừng lên, nhưng trong ánh mắt lộ vẻ vui mừng.

Vì Tiểu Bảo ôm Mộc Kiếm Bình lên quay lại nói :

- Lục Tiên Sinh ơi ! Không thể hạ sát giáo chủ cùng phu nhân được. Trên bia đá có khắc chữ " giáo chủ cùng phu nhân trọn đời hưởng phúc, thọ ngàn Thượng Đế. Khi nào tai hạ dám hại mạng hai vị lão nhân gia ? Huống chi hai vị lão nhân gia thần thông quảng đại, dù ai muốn giết cũng không chết đâu.

Lục Tiên Sinh trong dạ bồn chồn la lên :

- Văn bia đó là của giả, chẳng có chi đáng kể. Công tử đừng nghĩ vơ nghĩ vẩn nữa, mau mau giết hai người đó đi ! Không thì cả lũ chết không có đất mà chôn.

- Lục Tiên Sinh ! Tiên sinh chớ có nói những điều phản nghịch phạm thượng như vậy. Tiên sinh có thuốc giải không ? Chúng ta mau mau hãy giải độc cho giáo chủ cùng phu nhân rồi hãy tính.

Hồng phu nhân dịu dàng nói :

- Phải rồi ! Tiểu huynh đệ ! kiến thức của tiểu huynh đệ quả nhiên siêu quần xuất chúng. Thượng đế phái một vị thiếu niên anh hùng là tiểu huynh đệ xuống trần để phò tá giáo chủ. Thần Long giáo được tiểu huynh đệ thật phước lớn tày trời !

Mụ nói câu này tựa hồ tận đáy lòng phát ra, mặc dầu nó có phần tán dương một cách quá lỗ.

Vì Tiểu Bảo nghe lọt tai, trong lòng khoan khoái không biết đến thế nào mà kể. Gã cười đáp :

- Thưa phu nhân ! Nhưng tiểu tử lại không phải người trong Thần Long giáo .

Hồng phu nhân cười nói :

- Trời ơi ! Tiểu huynh đệ còn quan tâm đến chuyện đó ư ? Bây giờ tiểu huynh đệ có thể gia nhập Thần Long giáo ngay. Chính ta đứng ra bảo đảm.

Mụ quay lại hỏi giáo chủ :

- Giáo chủ ! Tiểu huynh đệ đây lập nên công lớn như vậy cho bản giáo. Chúng ta để y lãnh chức vụ gì cho xứng đáng ?

Giáo chủ đáp :

- Chương môn sứ Bạch Long môn Trương Chí Linh phạm tội phản nghịch đã thụ hình rồi, vậy chúng ta uỷ nhiệm chàng thiếu niên này làm Bạch Long sứ là xong.

Hồng phu nhân cười nói ;

- Thế thì tuyệt quá ! Tiểu huynh đệ ! Trong bản giáo trên hết là giáo chủ, thứ đến là Ngũ long sứ : Thanh, Xích, Bạch, Hắc, Hoàng. Trước nay chưa có ai vừa gia nhập bản giáo mà đã bước lên ngôi Bạch Long sứ ngay. Thế là giáo chủ đặc biệt tôn trọng và trông cậy ở nơi tiểu huynh đệ. Tiểu huynh đệ ! Người họ Vi, chúng ta đã biết rồi, còn đại hiệu là chi ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Tại hạ tên gọi Vi Tiểu Bảo. Trên chốn giang hồ còn ngoại hiệu là Tiểu Bạch Long.

Gã nhớ ngày trước Mao Thập Bát đã đặt cho ngoại hiệu này nên nói ra. Gã cảm thấy một nhân vật giang hồ mà thiếu ngoại hiệu là không đủ oai phong. Không ngờ cái ngoại hiệu đó lại đưa đến chỗ tương hợp với chức vị của gã hiện nay.

Hồng phu nhân cả mừng nói :

Tiểu huynh đệ coi đó mà coi : Nếu không phải đức thượng đế an bài thì sao lại có sự trùng hợp như vậy ? Kim khẩu của giáo chủ đã tuyên bố quyết không có chuyện hối cải.

Lục Tiên Sinh rất đỗi bồn chồn, vội nói :

- Vi công tử ! Công tử đừng mắc bẫy họ. Dù công tử lên làm Bạch Long sứ, nhưng một khi họ không ưa nữa là giết công tử dễ như trở bàn tay. Bạch Long sứ Trương Chí Linh vừa bị thụ hình là tám gương sáng cho công tử đó. Công tử nên giết vợ chồng giáo chủ đi, rồi toàn thể anh em Thần Long giáo sẽ tôn công tử lên làm giáo chủ là xong.

Lục Tiên Sinh nói câu này khiến mọi người đều sửng sốt. Bọn Uyển Tồn giả , Hứa Tuyết Đình, Vô Căn đạo nhân ban đầu cho là câu nói kỳ khôi ngoài ý nghĩ của mọi người, nhưng sau họ nghĩ lại : Nếu không tôn gã lên làm giáo chủ, thì trong Thần Long giáo chẳng còn chức gì cao hơn Bạch Long sứ. Tình thế trở nên rất nguy ngập, tính mạng mọi người ở trong tay gã. Chỉ có thể may ra mới dụ được gã hạ sát giáo chủ cùng phu nhân.

Họ cốt sao qua khỏi bước nguy nan trước mắt rồi sau sẽ liệu. Họ cho rằng một thằng trẻ nít dù có lên làm giáo chủ thực sự cũng không thoát khỏi bàn tay quần hào lũng đoạn.

Sau một lúc suy nghĩ, mọi người đồng thanh hô :

- Phải lắm ! phải lắm ! Chúng ta tôn Vi công tử lên làm giáo chủ Thần Long giáo.

Vi Tiểu Bảo thè lưỡi cười đáp :

- Tại hạ không làm giáo chủ được đâu. Các vị nói thế há chẳng khiến cho tại hạ tổn thọ ? Vả lại hành động như vậy là đại nghịch vô đạo. Bay giờ tại hạ tính thế này...

Gã quay sang nói với giáo chủ cùng phu nhân :

- Bẩm giáo chủ ! Thưa phu nhân ! Tiểu tử thiết tưởng chúng ta quay về sự hoà hảo là hơn. Câu chuyện bữa nay hai bên nhất thiết bỏ qua không nhắc tới

nữa. Bọn Lục Tiên Sinh, Thanh Long sứ đã mạo phạm giáo chủ, xin giáo chủ khoan hồng đại lượng tha tội cho họ.

Gã lại hỏi :

- Lục Tiên Sinh ! Tiên sinh hãy lấy thuốc giải cho mọi người uống, rồi toàn thể trên dưới trở lại bình hoà hảo hã lại chẳng hay hơn ư ?

Hồng giáo chủ lên tiếng :

- Được rồi ! Bản toà ưng thuận như vậy. Bạch Long sứ đã khuyên chúng ta trở lại hoà hảo cùng mưu đồ hạnh phúc cho nhau, bản toà vui lòng khoan miễn, nhất thiết bỏ hết mọi tội trạng bữa nay không truy cứu nữa.

Vì Tiểu Bảo hỏi :

- Lục Tiên Sinh ! Thanh Long sứ ! Giáo chủ đã ưng chuẩn lời đề nghị của tại hạ. Thế là hay lắm rồi. Các vị còn muốn gì nữa /

Lục Tiên Sinh thấy không còn cách nào thúc đẩy được Vì Tiểu Bảo lại giết giáo chủ cùng phu nhân, liền thở dài đáp :

- Đã đành rằng thế nhưng giáo chủ cùng phu nhân, hai vị lão nhân gia có chịu tuyên lời trọng thệ thì bọn thuộc hạ mới tin được.

Hồng phu nhân vừa cười vừa tuyên bố :

- Tô Thuyên này quyết không truy cứu những việc bữa nay, nếu trái lời ước thì nguyện thân sa đọa rỗng cho muôn ngàn con rắn cắn chết.

- Hồng giáo chủ cũng cất giọng trầm trầm tuyên thệ:

- Thần Long giáo chủ Hồng mỗ nếu còn đem những tội trạng bữa nay của các vị lão huynh đệ ra thanh toán thì phải xuống đọa rỗng để muôn ngàn rắn ăn thịt, mảnh xương cũng không còn.

Thân sa đọa rỗng để rắn cắn chết là hình phạt nặng nhất để trừng trị những người trong bản giáo phạm trọng tội.

Mọi người thấy giáo chủ cùng phu nhân đã phát thệ thì dù có vì tình thế bất buộc cũng không thay đổi được nữa.

Lục Tiên Sinh hỏi :

- Thanh Long sứ ! Đại ca tính thế nào ?

Hứa Tuyết Đình chỉ còn thoi thóp thở, gắng gượng đáp :

- Tiểu đệ không sống nổi nữa rồi .

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu
Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>